

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20.09.2013r., po złożeniu pisemnego wniosku przez A. N. o wgląd do akt, akta w dniu 20.09.2013r. udostępniono w/w po okazaniu dokumentu tożsamości. A. N. w czytelni Sądu, przeglądała akta sprawy VIIK 1267/10 od godziny 09;10-09;40 przy stanowisku nr 10. W czytelni znajduje się monitoring, znajdujące się tam kamery skierowane są na stanowiska osób przeglądających akta. W tym czasie w czytelni znajdowały się cztery osoby. Przez pierwsze 20 minut A. N. zachowywała się poprawnie. Od momentu przeglądania zdjęć znajdujących się w aktach sprawy, jej zachowanie było nie naturalne. Pracownica czytelni B. P. obserwowała A. N., która nerwowo przeglądała akta, wachlowała się zdjęciem. W trakcie powyższego i przeglądania akt sprawy VII 1267/10 A. N. usunęła i zabrała z w/w akt jedno zdjęcie oznaczone jako nr 81. Pracownik B. P. samego momentu schowania zdjęcia z akt (zdjęcie nr 81), nie zauważyła z uwagi na obsługę innych osób przychodzących do czytelni. A. N. zdała akta i wyszła. B. P., po jej wyjściu przeliczyła zdjęcia i zauważyła brak jednego zdjęcia. Poinformowała o powyższym informatyka, który odtworzył zapis monitoringu do stanowiska 10, na którym wyraźnie widać, jak A. N. ukryła zdjęcie pod kartką i z tą kartką schowała zdjęcie do torebki. Przeglądana sprawa VII K 1267/10 jest sprawą zakończoną aktem oskarżenia p-ko A. N. i jej skazaniem z art 288 § 1kk. Zdjęcie które zabrała A. N., było zbliżone do zdjęcia wcześniejszego nr 80, które przedstawia wnętrze baru, jednej ze ścian z kominkiem.

/ dowód: zeznania świadka B. P. k. 5-7, 88

wniosek k. 2

protokół oględzin k. 55-56 /

A. N. w swoich wyjaśnieniach, składanych w postępowaniu przygotowawczym, nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, odmawiając złożenia wyjaśnień w sprawie. A. N. była już uprzednio karana sędownie.

/ dowody: wyjaśnienia oskarżonej k. 59-60

dane o karalności k. 52-53 /

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż oskarżona A. N. jest winna popełnienia przypisanego jej w wyroku czynu. Sąd czyniąc ustalenia faktyczne oparł się na materiale dowodowym zgromadzonym w toku przeprowadzonego postępowania. Ten materiał dowodowy pozwolił ustalić istotne okoliczności dotyczące przebiegu zdarzeń i odpowiedzialności oskarżonej.

W świetle zeznań przesłuchanego w sprawie świadka, jak również w oparciu o pozostałe dowody, zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonej co do przypisanego jej w wyroku czynu nie budzi, w ocenie Sądu, wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na nie budzących wątpliwości zeznaniach świadka przesłuchanego do sprawy. Świadek ten, zeznawał w sposób wewnętrznie spójny i logiczny. Jego zeznania cechuje konsekwencja. Przesłuchiwany podawał dokładnie, szczerze, w sposób pełny i jasny okoliczności sprawy, które były mu wiadome, o których wiedział, to jest w których

uczestniczył lub widział. Przesłuchany świadek zeznawał jedynie na temat okoliczności, mu wiadomych. Sąd nie dopatrywał się w jego relacjach ewentualnych ubarwień, przekłamań lub próby rozbudowywania faktów przez dodawanie nieprawdziwych sytuacji. Świadek zeznawał szczerze o wiadomych mu okolicznościach, nie zeznając o tym czego nie wiedział. Zeznania przesłuchanego świadka korespondują także z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a to z dowodami z zapisu monitoringu, uzupełniając się z tymi dowodowymi, wzajemnie potwierdzając się i uwiarygodniając.

Świadek B. P. to pracownik czytelnicy Sądu, który ujawnił zabór zdjęcia z akt sprawy. W/w zeznała zatem, iż w dniu 20.09.2013r., po złożeniu pisemnego wniosku przez A. N. o wgląd do akt, akta w dniu 20.09.2013r udostępniono w/w po okazaniu jej dokumentu tożsamości. A. N. w czytelnicy Sądu, przeglądała akta sprawy VIIK 1267/10 od godziny 09;10-09;40 przy stanowisku nr 10. W czytelnicy znajduje się monitoring, znajdujące się tam kamery skierowane są na stanowiska. Przez pierwsze 20 minut A. N. zachowywała się poprawnie, do momentu przeglądania zdjęć znajdujących się w aktach sprawy, potem jej zachowanie było nie naturalne. A. N., nerwowo przeglądała akta, wachlowała się zdjęciem. Świadek podał, że samego momentu schowania zdjęcia z akt (zdjęcie nr 81), nie zauważyła z uwagi na obsługę innych osób przychodzących do czytelnicy. A. N. zdała akta i wyszła. Podała także, iż po jej wyjściu przeliczyła zdjęcia i zauważyła brak jednego zdjęcia. Poinformowała o powyższym informatyka, który odtworzył zapis monitoringu do stanowiska 10, na którym wyraźnie widać, jak A. N. ukryła zdjęcie pod kartką i z tą kartką schował zdjęcie do torebki.

W ocenie Sądu, zeznania powyższego świadka w pełni zasługują na wiarę i pozwoliły na poczynienie ustaleń stanu faktycznego w sprawie i wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia, co do odpowiedzialności oskarżonej.

W zakresie wyjaśnień oskarżonej, Sąd nie dał wiary składanym przez w/w wyjaśnieniom w zakresie nie przyznania się do stawianego zarzutu. W ocenie Sądu zebrany materiał dowodowy wyraźnie i w sposób jednoznaczny wskazuje, iż oskarżona dopuściła się przypisanego jej czynu karalnego. Ewentualne kwestionowanie przez oskarżoną jej sprawstwa i winy, w ocenie Sądu jest jedynie i wyłącznie przyjętą linią obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności karnej. W ocenie Sądu jej twierdzenie co do stawianego zarzutu, nie znajduje odzwierciedlenia i potwierdzenia w zebrany w sprawie materiale dowodowym, oraz zasadach logiki i doświadczenia życiowego, pozostając z nim w sprzeczności. Z materiału tego bowiem wynika popełnienie przez oskarżoną przypisanego jej w wyroku czynu. Z uwagi, zatem na fakt, iż zebrany materiał dowodowy w postaci zeznań świadka i pozostałych zebranych dowodów, w sposób jednoznaczny wskazuje na fakt popełnienia przez oskarżoną przedmiotowego czynu karalnego, Sąd stanowiska oskarżonej zmierzające do podważenia jej odpowiedzialności uznał za chybione.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się również na materiale dowodowym w postaci dowodów z dokumentów przedłożonych do sprawy i ujawnionych na rozprawie. Dowody te, które wykorzystane zostały w ustaleniach stanu faktycznego w sprawie, Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Korespondują one ze sobą, są spójne nie zawierają sprzeczności oraz korespondują z zeznaniami przesłuchanego świadka, którym Sąd dał wiarę, jak również okoliczności, w których zostały sporządzone oraz osoby je sporządzające lub uczestniczące w czynnościach z nimi związanych, w pełni zasługują na wiarygodność. Brak jest jakichkolwiek zasadnych podstaw lub okoliczności, które wskazywałyby na niewiarygodność dowodów wykorzystanych przez Sąd. Nie zostały wskazane fakty, które podważałyby wykorzystywane i uznane przez Sąd za wiarygodne dowody z dokumentów i w oparciu, o które do okoliczności dowody te należałoby zdyskwalifikować.

Przy ustaleniach sprawy Sąd oparł się także na dowodach w postaci danych o karności, w zakresie ustalanie uprzedniej karności oskarżonej oraz danych o osobie w zakresie ustaleń sytuacji oskarżonego.

Nadmienić należy, iż jedną z elementarnych zasad procesu karnego, jest wyrażona w art. 7 kodeksu postępowania karnego zasada swobodnej oceny dowodów. Kierując się tą regułą Sąd rozważył wszystkie zgromadzone w sprawie

dowody i na ich podstawie wysnuł wnioski dotyczące rozstrzygnięcia niniejszego procesu. Nie przekraczając, zatem zastrzeżonej mu ustawą swobody, ustalił stan faktyczny będący logiczną konsekwencją zgromadzonych dowodów. Ocena ta pozostając swobodną nie może być uznana za dowolną. Poczynione ustalenia faktyczne dają podstawę do niewątpliwego przyjęcia sprawstwa oskarżonej.

Oskarżona dopuściła się w ramach zarzucanego jej czynu przestępstwa z art. 276 kk albowiem w dniu 20 września w O. ukryła dokument w postaci fotografii w ten sposób, że w trakcie przeglądania w SR w Opolu akt sprawy VII K 1267/10 z karty 70 usunęła fotografię nr 81 po czym dokonała wyniesienia przedmiotowego dokumentu z SR a tym samym jego ukrycia, którym to dokumentem nie miała prawa wyłącznie rozporządzać.

Oskarżona niewątpliwie dopuściła się popełnienia przedmiotowego czynu. Na powyższe wskazują jednoznacznie zebrane w sprawie dowody, w postaci zeznań świadka, która podała okoliczności wskazujące na sprawstwo oskarżonej, to jest udostępnienie akt, dziwne zachowanie w/w, ujawnienie braku zdjęcia i następnie ujawnienie zachowania oskarżonej na monitoringu, to jest, że w/w dokonała zaboru powyższego zdjęcia. Powyższa okoliczność, potwierdza protokół z oględzin monitoringu, na którym zachowanie oskarżonej wyczerpująco stawiany zarzut, jest zarejestrowane. Oskarżona niewątpliwie dokonała w/w czynu albowiem, usunęła fotografie, z akt sprawy, po czym ukryła ją i wyniosła z siedziby Sądu. W/w nie miała prawa rozporządzać przedmiotowym dokumentem, albowiem była to integralna część akt zakończonej sprawy karnej i usuwanie ich części oraz ukrywanie i wynoszenie przez kogokolwiek bez zgody Sądu nie jest dopuszczalne i jest zabronione. Tym samym oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu.

Oskarżonej zarzucić można stosunkowo niemały stopień zawinienia w trakcie popełnienia czynu. Brak jest okoliczności winę wyłączających. Oskarżona ta jest osobą pełnoletnią. Brak było podstaw do ewentualnego zakwestionowania jej poczytalności. Nie zachodzą również inne przesłanki pozwalające wyłączyć winę oskarżonej co do popełnienia przypisanego jej czynu. Od oskarżonej można było wymagać zachowania zgodnego z prawem. Miała ona pełną świadomość, iż popełnia czyn bezprawny. Wiedziała, iż jej zachowanie jest działaniem niedozwolonym, niezgodnym z przyjętymi regułami zachowania. Oskarżona miała zatem pełną świadomość bezprawności swojego działania. Pomimo to zachowała się w sposób zabroniony, a więc naruszający określone normy prawne.

Wymierzając oskarżonej karę za dokonane przestępstwo Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 kk. Uwzględniono, zatem rodzaj naruszonego dobra, stopień szkodliwości społecznej czynu jak i zawinienie sprawcy.

Do okoliczności negatywnych mających wpływ na rodzaj i wymiar kar zaliczyć należy pełną rozmyślność działania, świadomość, co do bezprawności podejmowanych decyzji, wagę naruszonych przez oskarżoną obowiązków, dobro powszechne w jakie w/w swoim czynem godziła.

Na społeczną szkodliwość czynów oskarżonego ma wpływ fakt, iż w/w działała w pełni umyślnie, skierowała swoje działanie przeciwko ważnemu dobru chronionemu prawem, należy mieć na uwadze dodatkowo sposób działania sprawcy oraz wagę i naganność takiego działania, a także uprzednią karalność oskarżonej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd wymierzył oskarżonej za przestępstwo określoną w wyroku karę tam wskazaną. W ocenie Sądu taka kara w przedmiotowym wymiarze w pełni spełnia swoje cele. Sąd uznał, że ze względu na właściwości i warunki osobiste sprawcy, nie ma potrzeby bardzo surowego karania, jednak kara nie może być, ze względu na okoliczności zdarzenia, także zbyt łagodna i dlatego karę zasadniczą wymierzył oskarżonej, w postaci kary ograniczenia wolności w wysokości określonej w wyroku. Wymierzając karę w/w Sąd miała na uwadze uprzednią karalność oskarżonej, jak również to, iż rodzaj kary za przedmiotowe przestępstwo nie powinien automatycznie przesądzać o zarządzeniu wykonania orzeczonych już kar wobec w/w. Ponadto oceniając wymiar kary przez pryzmat jej elementów prewencji ogólnej i szczególnej, w tym w szczególności bacząc by poprzez wymierzoną karę wychować

oskarżoną i wdrożyć do przestrzegania porządku prawnego, w ocenie Sądu tak rodzajowo wymierzona kara w określonej wysokości najlepiej spełni stawiane przed nią cele oraz najlepiej osiągnie swoją rolę.

Wyrok wywiera również skutki w zakresie prewencji ogólnej, ma zatem oddziaływać na społeczeństwo. Dlatego też zdaniem Sądu wymierzona oskarżonej kary spełni powyższe zadanie, mając w szczególności na uwadze wagę tego rodzaju przestępstw oraz ich negatywny odbiór społeczny, a także zagrożenie społeczne związane z ich popełnianiem.

Całokształt przedstawionych okoliczności sprawił, że Sąd orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku. Uznając, iż orzeczona kara jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia sprawcy, a także będzie skutecznym środkiem do zwalczania tego typu przestępczości, a indywidualnie wobec oskarżonej pozwoli na zrozumienie błędnego postępowania i uniknięcie w przyszłości podobnych czynów.

Orzeczenie w przedmiocie opłat i kosztów procesu uzasadniają powołane przepisy prawa.

Mając powyższe na uwadze należało orzec jak w wyroku.